

Conferència del president de la Generalitat de Catalunya al Col·legi d'Arquitectes de Barcelona, “Compromís per Catalunya”

Barcelona, 8 de març de 2007

Molt bona tarda a tothom.

Comparteixo les paraules que s'han dit en relació amb la pèrdua de l'amic Huertas Clavería.

Barcelona i Catalunya han perdut una veu d'autoritat. Una veu clara i lliure.

L'esperit crític de la nostra societat és, avui, una mica més orfe, però ens queda el seu exemple.

Siguin les meves primeres paraules en record i homenatge cap a un dels grans professionals del periodisme que ha donat el nostre país.

I permetin-me, també, que faci esment de l'efemèride que avui celebrem, el Dia Internacional de les Dones, i em reafirmi en el que vaig dir diumenge passat:

El Govern treballarà per fer, no només possible sinó real, la igualtat d'oportunitats de les dones, en tots els àmbits de la societat.

Aquest és l'objectiu del **Programa per a la igualtat d'oportunitats en el treball**, aprovat pel Consell de Govern aquest mateix dimarts.

La Generalitat es suma, doncs, a la iniciativa europea de proclamar el 2007 com **l'Any Europeu de la Igualtat d'Oportunitats per a Tothom**.

[Justificació i objecte de la conferència: 100 dies i Pla de Govern]

He volgut fer coincidir aquesta compareixença anual –que, de la mà del Col·legi de

Periodistes, i en la seu del Col·legi d'Arquitectes, ha esdevingut una bona tradició per iniciar l'any i he volgut fer-la coincidir amb el moment en què es compleixen els primers cent dies del nou Govern de Catalunya.

No és que vulgui conrear el fetixisme de les dates arrodonides; més aviat he cregut oportú guanyar la perspectiva que ofereixen tres mesos de governació per poder oferir una visió més contrastada i ponderada de les intencions del meu govern.

Efectivament en aquests cent primers dies, més enllà de l'acció de govern duta a terme, que no ha estat menor (tot seguit m'hi referiré), hem elaborat **el quadern de treball que ens ha de servir per guiar amb precisió la nostra acció** durant tota la legislatura: **el Pla de Govern**.

Per tant, doncs, **la meva intervenció d'avui és donar a conèixer el Pla de Govern de la legislatura**, que sorgeix del desenvolupament i concreció més detallada de l'Acord de l'Entesa.

Però abans d'entrar en el nucli del meu discurs, **crec obligat donar compte del que han suposat aquests primers cent dies de Govern** i fer, a més, algunes **altres consideracions de caràcter polític** sobre el moment en el qual Catalunya es troba en aquest inici de la VIII legislatura.

I - 100 dies de govern

[100 dies del nou Govern de Catalunya: No partíem de zero]

Com dic, la necessària tasca de planificació de la Legislatura no ha impedit que el Govern es posés a treballar, des del primer dia, a ple rendiment. Ha estat fàcil, perquè **no partíem de zero**.

Comptàvem amb l'actiu valuós de **la tasca de govern** en profunditat realitzada en els tres darrers anys pels executius dirigits pel **president Pasqual Maragall**.

Podríem dir que **la primera feina** (i la primera responsabilitat) **d'aquests mesos ha estat la de tornar a posar en marxa els principals projectes i actuacions gestats en el mandat anterior.**

[Agenda legislativa]

En el terreny legislatiu el Govern ha recuperat i aprovat molts dels projectes que l'escurçament de l'anterior legislatura havia deixat a les portes de la seva tramitació.

El Consell de Govern ha aprovat, en 100 dies, **17 projectes de llei**, dels quals 8 ja han superat el tràmit parlamentari del debat a la totalitat.

Més de una llei per setmana.

De tots aquests projectes n'hi ha dos de representatius de la voluntat del Govern de **prioritzar la política social**. La llei de serveis socials i la del dret a l'habitatge.

I, tal i com estava previst, hem començat la tasca legislativa de **desplegament del nou Estatut**, amb el projecte de llei de l'Agència Tributària de Catalunya.

[Acció de govern]

Però l'**acció de govern** s'ha desenvolupat amb plena normalitat més enllà d'aquest l'impuls legislatiu.

Al llarg d'aquests 100 dies, **hem pres mesures importants per la qualitat dels serveis públics** i la seva adaptació al canvi demogràfic, com la convocatòria de **6.856 places de mestres i professors de secundària** o la convocatòria de **2.752 places de personal sanitari**.

Aquest dimarts, el Govern va aprovar – a tall d'exemple- el finançament dels nous **Centres d'Atenció Primària de Salut** de Montroig i de Sentmenat, a més del **Centre d'Educació Infantil i Primària**, Horta Vella de La Ràpita, que s'afegeix als recursos que ja havíem destinat les darreres setmanes als centres educatius de Berga, Alpicat o Barcelona; o a altres **equipaments socials i d'atenció a les persones depenents**, com la residència per atendre persones amb discapacitats psíquiques, que impulsarà la Fundació Ramon Noguera de Girona. Un altre exemple, ahir mateix es posava la primera pedra de la Filmoteca nacional.

També hem donat continuïtat a la política de regeneració urbana aprovant la **quarta convocatòria de la Llei de Barris**.

Barris segurs i escoles dignes dèiem ahir ... avui encara més barris dignes i escoles segures també.

Aquesta aposta per la cohesió social i territorial ha vingut acompanyada d'importants inversions a la xarxa viària i de l'aprovació del Pla de Ports, fa tot just unes setmanes.

Hem acomplert **compromisos electorals concrets** com la **gratuïtat** pels usuaris habituals de **quatre peatges** i la millora del transport públic, ampliant el funcionament del **metro de Barcelona a les nits dels dissabtes**, a partir de Setmana Santa.

I finalment hem vetllat perquè aquestes mesures de progrés social puguin ser desenvolupades en el futur a través d'una economia competitiva i sostenible, amb la posada en marxa de la Comissió Interdepartamental del Canvi Climàtic o l'inici dels treballs per simplificar els tràmits administratius de les empreses, en el marc del nou impuls de l'Acord Estratègic per a la Internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana.

El Govern està **treballant des d'un bon començament a ple ritme** per donar satisfacció a les aspiracions i les demandes de la societat catalana.

[Quatre nous Pactes Nacionals: Responsabilitat política i sentit de país]

Hem donat compliment també al compromís d'obrir una etapa de diàleg amb l'oposició.

Com saben, vaig celebrar una ronda d'entrevistes amb els seus líders i els vaig formular una oferta d'arribar a **Pactes Nacionals**, sobre l'**Habitatge**, la **Immigració**, la **R+D+i**. *El cap de l'oposició* va demanar –i jo vaig acceptar– d'incloure un quart pacte, relatiu a les **Infraestructures**.

Els pactes es proposen per sentit de la responsabilitat política i, com els agrada de dir a alguns, per “sentit de país”.

Es proposen perquè han d'emmarcar polítiques i iniciatives bàsiques en el procés de construcció d'una societat catalana més pròspera, més justa i més equilibrada.

El Govern té les idees prou clares respecte del que cal fer per encarar adequadament el futur de la societat catalana en aquestes quatre matèries, però les vol contrastar, enriquir i concertar amb les aportacions de totes les forces polítiques i dels agents econòmics i socials.

I ho vol fer perquè es tracta de qüestions que requereixen **polítiques i esforços inversors sostinguts en el temps**.

Les grans polítiques, com més concertades més garantides. I com més garantides, més possibilitats ens ofereixen de reeixir, col·lectivament.

Ara bé: el Govern no planteja aquests Pactes Nacionals perquè dubti o vacil·li sobre quines són les polítiques que cal emprendre.

No pensem deixar que la discussió sobre aquestes qüestions puguin paralitzar o alentir innecessàriament les actuacions que cal dur a terme.

Perquè, essent importants els pactes, els ciutadans a qui demanen -i tenen dret a exigir respostes i solucions, és al Govern.

II – Obrir una etapa de governació estable

[Voluntat d'obrir una etapa de governació estable]

Vull reiterar el que he dit en començar i ja vaig dir en el discurs d'investidura: no partim de zero. **Aquesta és una legislatura** de continuïtat i de canvi. Més ben dit: **de continuïtat del canvi iniciat el 2003.**

També vull ratificar-me en la voluntat inicial d'obrir **una etapa de governació estable.**

D'ençà de 1999 hem viscut dues legislatures excepcionals per raons de signe ben diferent.

De 1999 al 2003 el darrer Govern va viure molt pendent del procés intern de successió de Jordi Pujol. La legislatura 2003-2006, en canvi, ha estat molt marcada per la gestació i aprovació del nou Estatut.

Ara acabem d'entrar en una legislatura que es proposa un retorn a la plena normalitat en la governació de Catalunya i a la consegüent estabilitat institucional.

Aquest és un compromís compartit per les forces que donen suport al Govern i crec que no m'equivoco si dic que també és **el que desitja la major part de la societat catalana.**

Es donen les condicions polítiques idònies:

1. **Un Acord** que assegura la majoria parlamentària del Govern;
2. **Un pla** de Govern de llarg abast;
3. **Una assimilació positiva dels encerts i dels errors** de l'anterior experiència de govern en coalició;
4. i **la convicció compartida** que convé moderar el ritme de la política catalana, sobretot per evitar-ne les arítmies que l'havien sovintejat en els períodes precedents.

Els ho diré més clar: no veig cap factor intern de la política catalana que pugui posar en perill la solidesa i l'estabilitat del nou Govern de Catalunya.

El Govern té la voluntat, té la il·lusió i té el determini de governar per millorar les condicions individuals de la vida dels ciutadans i col·lectives de Catalunya. I ho farà.

[Riscos de l'evolució política espanyola i la seva influència a Catalunya]

De totes maneres això **no vol dir que aquestes condicions polítiques idònies puguin veure's afectades i potser alterades per l'evolució de la política espanyola.**

Hi ha qui està jugant brut i no dubta a instrumentalitzar les institucions ni a propiciar l'alteració de la convivència entre els pobles d'Espanya.

És una **opció estratègica que ve de lluny**. Que va arrencar ara **fa tres anys**. Que es declina en una **crispació creixent**, setmana darrere setmana. I que en l'animadversió **contra Catalunya** també ha trobat, en molts moments, **un filó inesgotable**.

No ens deixarem arrossegar per aquesta política extremista.

[L'Estatut i el TC. Preparar-se per al mal temps. No cridar-lo]

Ara bé, no els vull amagar la **preocupació causada per les turbulències esdevingudes al Tribunal Constitucional**.

A ningú no se li escapa que un pronunciament desfavorable de l'alt Tribunal sobre el nou Estatut, un pronunciament que el desvirtués fins a l'extrem d'alterar substancialment la voluntat del legislador, referendada per la ciutadania a les urnes, tindria una incidència negativa en la voluntat de normalitat política i institucional.

De totes maneres, **el que no farà el Govern de Catalunya és cridar al mal temps amb agitacions i gesticulacions tan retòriques com inútils**.

L'Estatut ha estat recorregut. No repetiré pas ara valoracions polítiques sobre aquest fet ni faré judicis d'intencions dels objectius d'aquells que els han interposat. Però sí que vull reiterar, un cop més, el que pot semblar una obvietat: Nosaltres seguim mantenint el convenciment de la plena constitucionalitat de l'Estatut. De la tramitació de l'Estatut: Des de la discussió al Parlament, el Congrés i el Senat fins el referèndum. Tot ha estat escrupolosament respectuós amb el marc constitucional i institucional.

I una altra obvietat: **L'Estatut és una llei vigent**.

Vigent **per a tothom**. Per al Govern de Catalunya i per al Govern central. També per als que l'han recorregut i per als qui hi van votar en contra. I les lleis vigents hi són per ser aplicades. En primer lloc pels polítics i les forces polítiques.

Dit això: **La Generalitat de Catalunya sempre ha acatat les sentències del Tribunal Constitucional.**

Ara bé, no en dubtin: si d'aquest pronunciament del Constitucional en sortís disminuït l'autogovern de Catalunya, les institucions i les forces polítiques catalanes sabran treure'n les conclusions pertinents per reorientar la seva acció política i institucional.

Aquest Govern, i jo com a President el primer, defensarà l'autogovern de Catalunya amb la màxima fermesa sense renúncies i, al mateix temps, amb la màxima lleialtat institucional.

La reforma de l'Estatut responia a una necessitat real de **reforçar el reconeixement nacional, la capacitat d'autogovernar-nos i d'obtenir els recursos necessaris per exercir aquest autogovern. I a aquests tres objectius no estem disposats a renunciar-hi.**

El camí fixat per les institucions, les forces polítiques i el poble de Catalunya, segueix essent el que van traçar. I trobarem la manera de seguir-lo.

Però cada cosa té el seu temps. I ara vull creure que ve un temps per a la governació serena i tranquil·la.

[Una etapa de Governació tranquil·la]

Res del que ha passat en aquests primers cent dies m'impedeix reiterar avui la voluntat de normalitat que orienta l'acció del Govern de Catalunya.

I aquest propòsit es vol facilitar amb un estil de fer política basat més en el respecte i en l'acord, que no pas en la confrontació; allunyat de la crispació i de l'acarnissament que, per desgràcia, semblen haver-se apoderat de la vida política espanyola a Madrid.

Em reafirmo, doncs, en la línia de conducta que vaig manifestar en el discurs d'investidura: aquest Govern procurarà en tot moment **treballar amb la discreció i la tenacitat necessàries per poder ser realment eficaç.**

III – Normalitat i ambició

Vocació de normalitat no ha de confondre's amb manca d'ambició. Més aviat el contrari. L'ambició s'assoleix abans amb la serenitat que amb els alts i baixos, la tensió i la crispació.

III-1 - Normalitat i ambició en el desplegament estatutari

És amb la màxima ambició que afrontem la tasca de desplegament de l'Estatut, perquè volem **un desplegament exigent, rigorós, amb voluntat de diàleg i amb capacitat d'arribar a acords.**

El desplegament estatutari té uns passos i uns ritmes. I els acomplirem. **Tinguin la certesa que el Govern de Catalunya no serà, en cap moment, negligent respecte a les seves obligacions, ni consentirà cap dilació injustificada per part del govern de l'Estat en aquest procés.**

I comparteixo amb el president del Govern, José Luis Rodríguez Zapatero, la convicció que el desplegament de l'Estatut de 2006 serà més ràpid i complet que el de l'Estatut de 1979.

La diligència demostrada en donar els primers passos, que són essencials per establir unes bones bases de treball i de relació, n'és la millor prova.

[Desplegament a Catalunya]

El Govern de Catalunya està treballant a ple ritme en les **iniciatives legislatives** que l'Estatut estableix.

- El Projecte de llei de **creació de l'Agència Tributària** es troba en tramitació parlamentària i tenim la previsió que s'aprovi aquest període de sessions.

- El projecte de llei del **Consell de Garanties Estatutàries** serà objecte d'aprovació pel Govern properament. Vaig lliurar-ne l'avantprojecte als líders dels partits de l'oposició a finals del mes de gener.

- El projecte de **lleï del Govern** també serà objecte d'aprovació pel Consell de Govern durant les properes setmanes.

- I el projecte de llei del **Consell de Govern Local**s s'elaborarà durant el segon semestre del 2007.

A més d'aquestes primeres actuacions en l'àmbit institucional, el Govern desplegarà l'Estatut desenvolupant els nous espais competencials i establint **les prestacions derivades dels drets que s'hi reconeixen**, a través de la seva activitat executiva i legislativa, d'acord amb les previsions del Pla de Govern.

[Desplegament Govern de Catalunya/Govern Central]

El Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat han iniciat ja el procés de **constitució dels organismes** previstos a l'Estatut.

La **Comissió Mixta d'Affers Econòmics i Fiscals** es va constituir dins el termini previst per l'Estatut, el 6 de febrer.

La setmana passada, el dilluns dia 26, es va constituir la **Comissió Bilateral**, que és l'instrument de relació, participació i col·laboració entre el Govern de Catalunya i el Govern de l'Estat.

I en les properes setmanes s'haurà constituït la **Comissió d'Infraestructures**.

[La Comissió de Seguiment]

La transcendència institucional de les funcions d'aquestes tres comissions bilaterals assenyala l'oportunitat de generar els necessaris espais per tal que el Govern i els diversos grups parlamentaris disposin d'un marc de col·laboració, per debatre i obrir el camí del desenvolupament estatuari.

Amb aquest objectiu, el Govern va acordar, el passat 6 de febrer, la creació del **Consell per a l'impuls i el seguiment del desplegament de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya**, que celebrarà la primera reunió tot just d'aquí a uns dies.

Crec que s'equivoquen aquells qui, molestos perquè hem fet precisament el que marca l'Estatut, respecte el caràcter intergovernamental de les comissions previstes, pretenen ara desvirtuar les funcions que tindrà aquest Consell.

[Impuls dels traspassos i de la normativa estatal]

El bon rodatge de tots els instruments estatutaris que els he citat s'ha de concretar en un bon ritme dels **traspassos de serveis i de mitjans personals i materials de l'Estat a la Generalitat**.

Aquesta és la raó per la qual el Govern ha actualitzat també la composició de la **Comissió Mixta de Traspassos** a la nova conformació de la Cambra Parlamentària.

A més, el Govern demanarà, quan correspongui, **l'adopció de la normativa estatal** necessària per fer efectius els nous espais competencials de la Generalitat i la seva participació en competències estatals o en la designació dels membres de determinats organismes o institucions de l'Estat.

Com, per exemple, la proposta de modificació de la llei orgànica del Tribunal Constitucional, feta pública aquesta mateixa setmana, que preveu la participació de les Comunitats Autònomes en els processos de designació dels seus membres, donant així compliment al que estableix l'article 180 de l'Estatut.

El nou Estatut, doncs, s'està desplegant des del primer moment, sense vacil·lacions.

Francament, els he de dir que, a hores d'ara, **no he trobat cap indici** real i concret **d'una suposada voluntat d'alentir l'aplicació de l'Estatut** ni de disminuir-ne l'abast, **més enllà de la tradicional resistència de l'Administració Central** en aquest tipus de qüestions.

Per tant, crec que hi ha hagut un excés de sobreactuació en els crits d'alarma d'aquells qui, potser fins i tot inconscientment, sembla que només se sentin a gust davant de l'amenaça del mal temps.

A més a més, hi ha polítics que només es troben agust a la contra, amb el no a la boca.

Jo prefereixo el diàleg combinat amb fermesa.

III-2 - Normalitat i ambició de govern concretada en el Pla de Govern

[Tres mots d'ordre]

Amb la mateixa normalitat i ambició que afrontem el desplegament estatutari afrontem la governació del país.

En el debat d'investidura vaig explicitar els mots d'ordre que he donat al Govern: **pensar ordenadament, actuar racionalment i atendre càlidament.**

Pensar ordenadament per conferir una identitat de projecte a les iniciatives polítiques i legislatives que presentarem aquesta legislatura.

Actuar racionalment per desplegar-les amb una acció de govern rigorosa i responsable.

I **atendre càlidament** perquè el nostre primer compromís és un compromís amb la ciutadania i volem **assegurar que els nostres interessos col·lectius trobin un fidel reflex en l'exercici de l'autogovern.**

Al capdavall, com diu Adela Cortina, **la racionalitat de la justícia i el sentiment de pertinença són dues condicions necessàries** per assegurar **una ciutadania plena i una democràcia sostenible.**

Aquest és **un dels fonaments que dóna sentit i significació a l'acció del Govern** que presideixo i que es concreta, ara en el Pla de Govern.

[El Pla de Govern]

El **Pla de Govern 2007-2010** serà vist pel Consell de Govern la setmana vinent.

El Pla de Govern és **un instrument de gestió pública** que permet oferir una visió global dels eixos d'acció prioritaris del Govern

- fomentant el caràcter transversal d'aquests eixos,
- parlant més de responsabilitats públiques que de competències,
- orientant les polítiques a la ciutadania
- i assegurant que els nostres interessos col·lectius trobin un fidel reflex en l'exercici de l'autogovern.

[Tres eixos]

El Pla de Govern recull, concreta i desenvolupa els **tres eixos programàtics** que ja vaig exposar en el discurs d'investidura.

- les **persones** i el seu **benestar**; Totes les persones i totes les famílies;
- l'**impuls econòmic** i el **desenvolupament territorial**; de tots els pobles i totes les ciutats;
- i **les administracions** i el seu **govern** (que inclou, per bé que *no només*, el desplegament estatutari, del qual ja els he parlat fa un moment).

Els consellers i conselleres del Govern donaran compte, amb detall del contingut específic del Pla.

Avui, si em permeten, voldria sintetitzar-lo en **10 compromisos** emblemàtics:

Un compromís per Catalunya

Primer Compromís: Estendre la seguretat entre la ciutadania, en un sentit ampli i amb especial atenció a les persones dependents.

La complexitat d'una societat avançada com la catalana incrementa la nostra sensació de vulnerabilitat i ha fet créixer extraordinàriament **la demanda de seguretats**.

La seguretat cívica no és el resultat d'una societat pròspera i amb major benestar, sinó que n'és una condició imprescindible.

Es tracta de **crear confiança**: aquest és el sentit i l'orientació de la nostra política de seguretat pública.

El cos de Mossos d'Esquadra està responent, i molt positivament, a **l'exigència d'eficàcia policial** pròpia d'una societat moderna com és la catalana.

I a través de la millora dels dispositius de coordinació amb les policies locals, actualitzarem el compromís de la ciutadania amb la preservació de l'ordre comú des de la proximitat.

Compromís que també es fa patent en la coordinació dels Mossos d'Esquadra amb la Policia Nacional i la Guàrdia Civil, tal com es va posar de manifest, per exemple, en la reunió de la Junta de Seguretat de Catalunya celebrada aquesta mateixa setmana.

Aquest ha de ser també un dels objectius de la reforma de **l'administració de justícia** i de la reorientació de la **política penitenciària** a la reeducació i la reinserció social.

Com diu el professor Joan Subirats, la qüestió és si som capaços de tenir **una seguretat de possibilitats i no de restriccions**.

Estic absolutament segur que ho aconseguirem. Perquè **garantir l'exercici dels drets** i una assumpció efectiva dels deures i les responsabilitats de la ciutadania, **és una condició necessària per la llibertat i la confiança**.

Aquest és un motiu pel qual també hem **d'estendre la seguretat en el món del treball**, millorant-ne les condicions, lluitant contra la precarietat i reduint al màxim els riscos.

La voluntat d'enfortir el nostre sistema de benestar per avançar cap a una societat més justa i cohesionada i garantir una major igualtat d'oportunitats, es troba **al cor del nostre programa reformista**.

I estem obligats, els governants, a crear les condicions adequades **perquè la cohesió social, a Catalunya, es mantingui en el màxim nivell possible**.

El desplegament de la Llei de **Serveis Socials** prioritzarà l'atenció a les persones en situació de dependència, a través de la implantació d'un **pla de xoc de l'atenció domiciliària**.

El Govern vol articular una veritable **cartera de serveis de suport a les famílies** com a estructura social bàsica per garantir la cohesió i el benestar.

I també per afrontar les desigualtats salarials i la pobresa que afecta sobretot **els joves i les mares solteres i les persones grans**.

Segon compromís: L'educació, la cultura i la llengua en el camí cap a l'excel·lència

En segon lloc vull reiterar el compromís del Govern amb **l'educació** com a factor clau d'integració cívica i de competitivitat.

El **Pacte Nacional per a l'Educació** ha esdevingut un patrimoni col·lectiu i l'objectiu d'aquest mandat és avançar cap a **l'excel·lència educativa**, sense retrocedir ni un mil·límetre en el camí cap a **l'equitat**.

Al llarg dels darrers 20 anys, hem realitzat un esforç ingent per fer efectiu el dret a l'educació.

Ara esdevé imprescindible obrir **una nova etapa adreçada a la qualitat**, a **l'extensió de l'educació de 0 a 3 anys**, a donar un fort accent a l'educació secundària, a l'enfortiment del vincle entre la **formació professional** i l'empresa i a integrar plenament **la universitat** a l'espai europeu d'educació superior.

Es tracta de **fer efectius els drets universals amb serveis de qualitat**, prestats des de la proximitat i gestionats amb eficiència.

Aquest és el millor camí per garantir la **igualtat d'oportunitats** al llarg del cicle vital de les persones, facilitant una mobilitat social ascendent a través de l'educació i el treball.

La societat catalana d'avui és diversa i avançada i vol créixer a través de la solidaritat, la igualtat i la llibertat.

Però també es vol sentir partícip d'un projecte col·lectiu que asseguri el futur de la llengua catalana i la seva extensió, que reconegui la diversitat lingüística i cultural com a font d'enriquiment i que asseguri la projecció externa de la nostra cultura.

El Govern crearà les condicions per aconseguir-ho, amb el **Consell de la Cultura i les Arts**.

Acostant la cultura a la ciutadania acomplim un deure democràtic; i potenciant l'excel·lència enfortim l'horitzó que converteix la cultura catalana en una cultura universal.

La **llengua** ha de ser sinònim de cohesió i de competitivitat. És cert que la llengua té dificultats, però també oportunitats i no està en perill. Menys parlar de perill i més treball per la llengua, com diu el secretari responsable d'aquesta matèria al

Govern. Aquest doble repte es juga prioritàriament a l'escola: per una banda aplicant el model d'immersió i estimulant l'**aprenentatge del català per part de l'alumnat nouvingut**, per facilitar la seva integració de present i de futur; i, per l'altra, millorant **la competència del conjunt dels estudiants en català, castellà i anglès**. Ser més competents ens farà més competitius.

Tercer compromís: L'habitatge, una política d'equitat.

Les polítiques d'habitatge han esdevingut una dimensió substantiva del nostre sistema de benestar.

Justament per aquest motiu, considerem **l'habitatge** com una política d'equitat que el **projecte de Llei pel Dret a l'Habitatge** ha de permetre consolidar.

La nova legislació de sòl i fiscal de l'Estat, ens permetrà començar a redreçar un problema que no és aliè ni al creixement econòmic que estem experimentant, ni al canvi de model de competitivitat que volem promoure.

Ambdues polítiques (econòmica i urbanística) estan interrelacionades i s'han de compassar per construir un progrés sostenible.

En un cas està en joc la millora de les condicions de vida individuals i, en l'altre, la millora de les condicions de la nostra vida col·lectiva en el present i en el futur.

Es tracta de créixer de manera sostenible amb un desenvolupament de qualitat: Aquest és l'objectiu de la **política de sòl i ordenació del territori**.

Un objectiu que respon a una voluntat política de superar models del passat, inadmissibles que van provocar:

- creixement dispers,
- consum abusiu,
- inèrcies acumulades,

- i perversions funcionals

Per revertir els processos de degradació urbana, precisament el Govern de la Generalitat va promoure, l'anterior legislatura, **la Llei de Barris**.

Amb les actuals i futures convocatòries aconseguirem que, d'aquí a pocs anys, 100 barris de ciutats d'arreu de Catalunya s'hagin transformat i puguin obrir una nova etapa en la seva existència guanyant en dignitat i en qualitat de vida; i guanyant en seguretat i en benestar dels homes i dones que hi visquin.

Quart compromís: La ciutadania i la immigració.

El cercle virtuós de la immigració —com el denomina el professor Josep Oliver— és responsable del 50% del creixement del producte interior brut de Catalunya els darrers anys.

La integració de les persones nouvingudes en el mercat de treball, juntament amb el seu accés als serveis educatius i de benestar universals, ens ha permès, fins ara, garantir la cohesió això sí, no sense riscos.

Però al mateix temps hem de continuar vetllant perquè l'ascensor social, que ens atorga noves oportunitats de desenvolupament a través de la ciutadania i la meritocràcia, continuï funcionant.

La realitat de la immigració és, possiblement, el principal factor de canvi social, polític i cultural dels nostres dies.

Quan parlem de la immigració fem referència al tipus de societat que volem construir.

Per això el Govern presentarà, aquest any 2007, el projecte de **Llei d'Acollida**, que serà negociat, evidentment per les formacions polítiques i també de l'oposició, en seu parlamentària, i que ha de possibilitar una real igualtat d'oportunitats.

Justament per aquest motiu, no només esdevé fonamental continuar relligant **el civisme a l'escala, al poble, al barri, a la ciutat i relligar-lo amb la cultura**, sinó també enfortir **el nexa entre l'educació, el treball i l'economia** per assegurar la prosperitat ara i en el futur, consolidant el camí que hem iniciat cap a una nova economia, **l'economia del coneixement**.

Cinquè compromís: Les infraestructures.

La millora de les **infraestructures de Catalunya**, més que una prioritat, **s'ha convertit en una exigència**.

A la darrera legislatura es va elaborar el **Pla d'Infraestructures del transport de Catalunya 2007-2026**, que preveu una inversió total de 44.000 M€, prioritzant clarament el ferrocarril i el transport públic, amb una inversió que supera els 31.300 M€.

La vertebració de l'eix Mediterrani entre Barcelona i València amb la construcció de l'estació del Camp (de Tarragona), la línia orbital i, especialment, la finalització de les obres del **Tren d'Alta Velocitat** amb l'arribada a Barcelona a finals de 2007 i la previsible a França l'any 2009, són prioritàries.

Tot això és prioritari. Però avui, com els dic, hem d'expressar el nostre compromís amb una exigència; amb una urgència del present, que és conseqüència de la manca reiterada de diligència del passat: la millora dels dèficits de les **línies de rodalies** com a transport de proximitat.

Actualment, s'està executant un acord d'inversions entre la Generalitat i l'Estat de més de 3.560 milions d'€ a la xarxa ferroviària catalana, dels quals 1.853 s'han de destinar a rodalies.

La Generalitat vetllarà per l'execució d'aquestes inversions i en especial per les mesures acordades sobre les infraestructures elèctriques i viàries, les infraestructures físiques, i en relació al material mòbil de Renfe.

I ens posarem al davant d'aquesta exigència.

Reclamarem el traspàs de rodalies, però volem garantides i assegurades les inversions que ara estan en marxa.

Sisè: Les infraestructures viàries

Per avançar en la millora de la **xarxa viària** hem d'abordar la solució de la congestió metropolitana, l'ampliació dels accessos i el mallat dels Pirineus i la Costa Brava, i també de les Terres de l'Ebre, i l'enfortiment de les xarxes locals.

Al mateix temps, el Govern ha de vetllar per l'acompliment del **conveni de carreteres entre la Generalitat i l'Estat**, acordat fa molt poc en tota la seva extensió.

Setè compromís: Convertir l'aeroport de BCN en un element clau per al model econòmic i de país.

Mirin: fa tres dies s'inaugurava a Nova York una gran exposició amb el títol de *Barcelona i la Modernitat*. Una mostra extraordinària, amb obres de Picasso, Miró, Dalí, Casas, Nonell, etc. que ha comptat amb la participació del MNAC. Crec que ha de ser un orgull per a tots que es vegi una selecció tan gran del nostre art al

Metropolitan. Doncs bé, ahir llegia un article que venia a criticar que el títol fos *Barcelona* i no *Catalunya i la modernitat*. Ho vaig trobar una mica preocupant.

Vaig pensar: Quin problema hi ha amb Barcelona si és la capital de Catalunya? Quin problema hi ha a aprofitar que sigui punta de llança del coneixement i reconeixement del nostre país? Quin problema hi ha a sentir orgull perquè la nostra capital segueix essent model, desvetllant interès i admiració? Que no ho veuen que tot això no fa altra cosa que multiplicar l'atractiu i la força de Catalunya? I a l'inrevés: Perquè mai farem realitat la nostra ambició nacional mentre seguim confrontant Barcelona amb Catalunya.

Els dic tot això perquè, des de fa uns anys, un dels resultats d'aquesta projecció es veu, molt especialment en el ritme de creixement del nostre principal aeroport.

L'aeroport de Barcelona està en un moment decisiu per al seu futur.

És el novè aeroport d'Europa, el que ha crescut més en els darrers anys i de manera més ràpida. I la inauguració de la terminal sud a finals del 2008 o principis del 2009, juntament amb l'increment d'operativitat de la tercera pista, ens permetrà arribar a 90 operacions per hora i moure fins a 55 milions de passatgers per any.

Sobre el debat que s'ha produït a l'entorn de la concessió de la nova terminal, vull deixar ben clares tres coses:

1. **El Govern de Catalunya tindrà un paper determinant en l'adjudicació.**
2. El Govern té la **prioritat de convertir l'Aeroport de Barcelona en un "hub"** o centre de connexió de vols intercontinentals per oferir un nou avantatge competitiu a l'economia catalana i d'Espanya.
3. El Govern no vol que les decisions sobre el futur de l'Aeroport es prenguin sota l'efecte de la pressió de grups empresarials, pressions legítimes, amb interessos directes en l'operació. Més aviat al contrari: **el Govern vol exigir ofertes**

solvents, compromisos concrets, estratègies de futur que combinin risc i rigor, a aquelles companyies o aliances que optin a la gestió de la T-Sud.

No dubtin, doncs, que el que mou l'actuació del Govern de la Generalitat és la consciència de la necessitat i l'oportunitat que suposen tant la nova terminal com la gestió de l'Aeroport.

Perquè el debat sobre la T-Sud no ha d'amagar la necessitat de canviar l'actual model de gestió centralitzada i monopolista d'AENA dels aeroports catalans i espanyols, per passar a un model de gestió mixta que estimuli la competència.

La Generalitat de Catalunya vol participar i participarà de manera determinant en la gestió futura de l'aeroport de Barcelona i de tots els aeroports de Catalunya.

Vuitè compromís: Inversió en R+D+I

El Govern aposta per incorporar més intensament el coneixement a la producció sectorial, a través d'una augment de la inversió pública i de l'aprofitament de les **mesures fiscals i financeres** orientades a les empreses que inverteixen en projectes **d'R+D, al mateix temps que hem de seguir estimulant la inversió privada**.

Es tracta d'una aposta que el Govern servirà amb la unió del COPCA i el CIDEM a través de la futura **Agència per a la Innovació i la Internacionalització**, i que juntament amb el **projecte de llei de la ciència, la innovació i la ordenació de la recerca**, ens permetrà situar-nos a l'avantguarda d'Europa i guanyar una millor posició en la Societat del Coneixement.

Hem de construir un entorn més eficient per a les empreses, però també hem de garantir un model de desenvolupament sostenible.

I aquest és un camí que realitzarem a través de la col·laboració públic-privada perquè requereix una transformació tecnològica, econòmica i cultural de la nostra societat.

Novè: Reduir la càrrega fiscal per a empreses i patrimonis familiars.

El Govern creu que el traspàs de les empreses i els patrimonis familiars a les noves generacions no ha de suposar una càrrega fiscal especialment *gravosa*.

Aquest és l'objectiu del futur projecte de Llei sobre **l'impost de successions i donacions**.

Amb la nova regulació un 80% dels ciutadans en quedarà exempt i la pressió fiscal mitjana es reduirà substancialment –per sobre del 25%- per a tots els contribuents.

Quedaran alliberades de l'impost les herències petites i mitjanes, especialment en l'habitatge, i es millorarà el tractament fiscal per als familiars directes, especialment els cònjuges i els fills, fins a imports d'entre 500.000 i 600.000 euros.

D'altra banda, també s'efectuaran reduccions fins al 50%, en l'impost sobre actes jurídics documentats, per als joves que constitueixin una hipoteca. Aquesta darrera mesura estarà inclosa en la llei de Mesures Fiscals i Financeres que acompanyarà la Llei de pressupostos i que tindrà entrada en el Parlament en les properes setmanes.

Desè compromís: Gestió pública i proximitat: aconseguir que els governs locals gestionin un percentatge més important de la despesa pública

Aquestes mesures per avançar cap a un model de país que promogui els drets de la ciutadania i un entorn competitiu per a l'activitat empresarial, han d'anar acompanyades d'**una gestió pública modèlica**.

En un món obert no només competeixen les empreses, sinó també els territoris i les nostres institucions han de ser sòlides, transparents i responsables.

Estem desenvolupant una acció de govern que s'ha construït sobre la base d'un projecte de país i una idea més ambiciosa, equitativa i equilibrada de Catalunya.

I aquest projecte global de país reclama **una nova concepció dels nostres poders públics**.

Com acostarem el poder a la ciutadania? Doncs, entre altres coses, renovant les **estratègies de col·laboració entre la Generalitat i els ajuntaments. I reconeixent el paper que han jugat i jugaran en la construcció de Catalunya**.

Aquest conjunt de compromisos són només un tast del que conté el Pla de Govern. Un pla que serà el llibre de ruta de l'acció del Govern de Catalunya els propers anys.

Un pla que s'ha d'aplicar amb l'eficiència com a norma. Perquè, al capdavall, com deia Josep Maria Bricall, "la capacitat de prestigiar la idea nacional a través de l'eficiència de l'administració resulta neuràlgica".

Aquest és també el nostre compromís per Catalunya.

Alguns estan preocupats constantment pel *color* del nostre Govern: que si blanc, que si negre, que si gris... Jo prefereixo que sigui ben transparent. Aquest és el meu color.

IV - Fer Catalunya des de la serenitat

M'agradaria fer, per anar acabant, una reflexió en veu alta sobre la **necessitat d'actuar, institucionalment, des de la serenitat**.

Durant molts anys, el nacionalisme conservador va pretendre no només patrimonialitzar la idea, el concepte i el projecte de Catalunya, sinó que també va pretendre patrimonialitzar la idea mateixa de “fer país”.

Els darrers anys s’ha anat esvaint un paradigma, llargament sostingut, segons el qual només hi havia una *manera bona* d’entendre i projectar Catalunya. Fins i tot es pretenia que només hi havia una *manera bona* de “fer país”.

El president Pasqual Maragall ja va començar a parlar sobre la necessitat i oportunitat del canvi de model del catalanisme. Jo mateix he parlat sovint de **catalanisme social** i el vicepresident Carod-Rovira i el conseller Joan Saura usen encertadament el concepte de **patriotisme social**.

Aquest canvi de paradigma ha provocat, com és natural, desconcert. A les files del nacionalisme i més enllà. I els darrers anys un excés de desassossec ha envaït la percepció de l’acció política feta a i des de Catalunya.

Els canvis polítics que s’han produït al nostre país els darrers tres anys i mig han estat importants, és cert. Han estat canvis democràtics, legítims. Per tant, res a priori no hauria de fer pressuposar que la situació institucional i política hagués d’esdevenir excepcional.

De fet no ho és.

El país funciona, les institucions funcionen, l’economia funciona, les escoles, els hospitals, la seguretat, la vida associativa, ...

Seria, per tant, positiu que tots (Govern, oposició, societat civil, mitjans...) ens comprometéssim **a no alterar innecessàriament, desmesuradament, els estats d’ànim col·lectius**, amb finalitats partidàries, ni en el desencís ni en la crispació.

Cal fer política amb el cor i governar amb el cap. Deixem els budells pels altres.

Jo crec que el bastiment i l'exercici d'un autogovern fort i competent, que la construcció social i nacional de Catalunya, han de ser progressivament més reals i menys carregats d'un dramatisme que, per excés de reiteració, acaba generant frustració.

I vull creure també que **les relacions del Govern de Catalunya amb el Govern d'Espanya poden guanyar en lleialtat –sense perdre l'exigència- i evitar la suspicàcia i el recel permanents.**

Que es pot negociar una competència amb tanta contundència com sigui necessària, però sense necessitat de basar-ho tot en la sospita sistemàtica i l'amenaça. I sense avaluar-ho tot en termes de victòria o derrota gairebé militar.

Per dir-ho clarament: Tal com jo ho veig, **no defensarà millor l'autogovern de Catalunya qui interposi només recursos d'inconstitucionalitat**, sinó qui negociï millor i qui aconsegueixi un major i més sòlid desplegament de l'Estatut.

I ja han vist que el Govern no s'ha estat de presentar recurs d'inconstitucionalitat quan ho hem considerat convenient. Esperem que no faci molta falta però si cal ho continuarem fent, però m'estimo més deu competències que vint recursos. Ja m'entenen.

Per mi les victòries són resultats. No titulars.

Ara bé, crec que tenim un repte important al davant nostre: **exigir ser respectats, allà, com a part de l'Estat. I admetre, aquí, que en som part.**

Però mentre allà on uns diem "*desplegament de l'Estatut o aplicació del principi de subsidiarietat*" altres hi llegeixen "*usurpació de competències o*

desmembrament de l'Estat", les possibilitats d'entesa són escasses, perquè no estem parlant el mateix llenguatge.

No és un problema nou, naturalment. És un xoc contra una inèrcia molt antiga i molt potent: la d'aquells que creuen que l'Estat autonòmic era el màxim que el poder central podia deixar anar.

Per això reclamo un llenguatge clar i exigent, però no necessàriament agressiu ni defensiu, per aconseguir els nostres objectius en l'autogovern de Catalunya.

La fermesa no implica necessàriament l'escarafall. **No guanya en les negociacions qui més crida sinó qui les juga amb més convicció, amb més intel·ligència i més perseverança.**

Per això vull que els principis que guiïn l'acció del Govern siguin **el rigor, la fermesa i la lleialtat.**

Rigor en el plantejament del desplegament del nou Estatut. **Rigor i realisme en els ritmes i calendaris**, sense generar expectatives excessives, que després no es puguin acomplir.

Entre altres coses perquè això incrementa innecessàriament la tensió i genera frustració.

Fermesa en la negociació i en la defensa dels nostres arguments i les nostres raons, legals i legítimes. Partint del principi que l'Estatut és una llei catalana de l'Estat espanyol, que cal acomplir tant com qualsevol altra. Amb el valor afegit d'haver estat negociada i acordada entre els representants de les dues cambres parlamentàries i referendada amb el vot de la ciutadania de Catalunya.

I, finalment, **lleialtat**. Lleialtat entre els membres del Govern, naturalment. Però també lleialtat política entre les forces del Govern i l'oposició, i lleialtat institucional entre governs.

Des de la convicció que ningú no està prenent res a ningú, sinó que uns i altres ens estem compromentent i exigint a un repartiment diferent d'un poder que emana del poble i que s'exerceix per governar, administrar i fer prosperar el conjunt d'homes i dones del nostre país.

Els representants legítims de Catalunya defensaran amb rigor, fermesa i lleialtat l'obtenció de les competències i dels recursos que l'Estatut reconeix i obliga.

Que ningú no temi ni pressuposi flaqueza o manca de determinació ni del president ni del Govern en aquest sentit. No ho temin perquè no ho veuran.

Però que ningú no pretengui ni esperi de mi el recurs a aquell victimisme més preocupat per la dramatització que pels resultats. Perquè això tampoc no ho veuran.

V - Recapitulació final

Abans de donar pas al col·loqui m'agradaria acabar recapitulant algunes de les idees que aquest vespre els he volgut transmetre:

Primer: El nou Govern de Catalunya **continua** -amb **accent propi i prioritats noves**- un projecte de governació de Catalunya iniciat l'any 2003 i que té vocació de projectar-se més enllà de la present legislatura.

Segon: Aquest Govern vol fer del **diàleg** polític i social, i de la **concertació** que en resulti, principis permanents de la seva actuació.

Tercer: L'**estabilitat** política del Govern de Catalunya està plenament garantida per la **solidesa** de la **majoria** parlamentària que li dóna suport i pel **mètode** de treball que hem acordat entre els membres del Govern.

Quart: Els problemes que puguin anar sorgint seran afrontats amb **rigor, fermesa i serenitat**. No cridarem al mal temps, però estem preparats per navegar en aigües agitadaes.

Cinquè: La vocació d'**estabilitat** i de normalitat del Govern de Catalunya no pot confondre's amb una manca d'**ambició**. Els grans objectius de futur que té plantejats el país ens fixen una ambició indefugible.

Sisè: Ambició per enfortir el nostre autogovern amb un **desplegament** ple i en els temps previstos del nou **Estatut** d'Autonomia de Catalunya. Repeteixo el que he dit abans: el Govern de Catalunya no serà en cap moment negligent en el compliment de les seves obligacions ni consentirà dilacions injustificades per part de l'Administració de l'Estat.

Setè: **Ambició** per governar Catalunya amb **determinació, rigor, realisme, eficàcia i proximitat**. Una ambició concretada en el **Pla de Govern**. Ambició pel benestar de les persones. Ambició pel progrés econòmic del país. Ambició per l'equilibri territorial i social de Catalunya.

I Vuitè: Tota l'acció de govern que els he anunciat està al servei d'**una renovada i determinada idea de Catalunya**.

Una idea que parteix del **reconeixement de les persones** concretes que viuen i treballen al camp o a les ciutats, amb les seves necessitats, els seus neguits, les seves aspiracions i les seves identitats.

Una idea de Catalunya que troba en la seva complexa **història els fonaments** culturals per forjar la identitat oberta que li ha de permetre **afrontar el futur global** amb garanties de supervivència.

Una Catalunya que construeix el seu lloc en el món des del realisme del reconeixement del marc espanyol i europeu en el que està inserida i des de l'aspiració a ser reconeguda com a un subjecte polític amb història i amb vida pròpia.

És a aquesta ambició col·lectiva a la qual el nou Govern de Catalunya vol servir. Lluny del pessimisme i del derrotisme d'alguns. Convençut que amb realisme i confiança avançarem cap a la Ciutat Llunyana, de la qual ens parlava el poeta*

Ara tenen la paraula vostès.

Moltes gràcies.

*Màrius Torres, poema *La ciutat llunyana*, 1939. Isidre Molas, pren el títol del poema per al seu llibre (1981)